

Диглаи из младастни,
 Като тѣхъ кади и ты;
 Райко цѣте халки ми,
 Зарадъ мене да цвѣти.

Дозволи ми за да свѣтъ,
 Само азъ да го берѣ,
 И до него да жѣлѣмъ,
 И надъ него да умрѣмъ.

)—o—(

Ето мръкнѣ из н днѣсь
 Сѣней въ капи са прибира,
 И дрѣгарче за носѣтъ,
 На легло-то си намира.

Само азѣ съмъ злочестъ,
 Че за мнѣ дрѣгарче нѣма;
 Пакъ самичакъ и носѣтъ
 На легло не си задѣмѣтъ.

Брѣдъ нощъ доиде часъ-тъ ян,
 Сѣней са отъ сѣнь прѣбрѣща,
 И изъ срдечны вѣсѣлы
 Минао лнѣ си пригрѣща.

Четыри сѣни нѣдъ мнѣ,
 Около ма въ пѣтъ,